Nechte maličké přicházet ke mně a nebraňte jim...

A máme tady začátek školního roku! Jak říká jeden můj známý kněz, může to být nová šance něco posunout a znova se k něčemu vybičovat ☺. Věřím, že jste si během prázdnin odpočinuli, tak tedy s chutí do toho!

S novým školním rokem se vracíme k osvědčeným činnostem v naší farnosti. Mnohé jsem už zmiňoval v předešlých úvodnících, tudíž se k nim vrátím pouze krátkým připomenutím:

- Důležitost **společenství ve farnosti** jakožto míst, kde se žije víra přirozeně v osobních vztazích, kde má své místo modlitba, vzdělávání, zábava i služba.
- Důležitost **četby duchovní a náboženské literatury**. Slovo nás proměňuje a přetváří. Vše přečtené se stává součástí našeho vnitřního bohatství... Mimochodem, ještě jsme pořád nedosáhli mety stopadesátého přihlášeného čtenáře do naší farní knihovny, který bude odměněn!
- **Mentalita otevřenosti životu**, která se netýká jen počtu dětí v rodinách. Nízký počet dětí a bránění početí je důsledkem hlubší krize. Týká se zaměření celé společnosti, jež má tendenci se spíše uzavírat a zdůrazňovat požitky, ze kterých nechce být ničím a nikým rušena. Do tohoto zaznívají důrazná slova papeže Františka, že máme být církvi otevřenou... po všech stránkách. Otevřenost životu tedy znamená otevřenost každému životu. Jak každému člověku naší farnosti, tak i všem lidem mimo naši farní rodinu.

Tyto tři body se snoubí v **katechezi dětí**. Jistě mi dáte zapravdu, že dětství je ve vývoji člověka velice důležitým obdobím, kdy se utváří jeho osobnost, kdy získává základní postoje k životu a základní návyky. Co se zanedbalo v dětství, už se těžko dohání později.

Platí to i o duchovním vývoji člověka a jeho náboženské výchově.
Proto je mi velice líto všech dětí, které rodiče nevedou k tomu, aby objevovaly Hospodina ve svém životě, které nevedou k modlitbě, které nevedou do společenství dětí ve farnosti. Někdy vidím, že dítě je nadšené, ale rodič má jiné zájmy, plány nebo se mu prostě jen nechce dítě dovážet do kostela či na faru. Vyvstávají mi pak Ježíšova slova: „Nechte maličké přicházet ke mně a nebraňte jim…“.
Nebraňte, prosím, dětem navštěvovat hodiny náboženství a mši pro rodiče s dětmi. Nebraňte jim, prosím, chodit na ministrantské schůzky a do scholičky. Nebraňte jim, prosím, projevovat se jako křesťané, i když vy třebas na to nejste zvyklí, protože se „za komunistů nemohlo“. Prosím, nebraňte jim…
Díky všem rodičům, kteří se obětují a své děti k Bohu a do společenství církve vedou… Je to „investice“ do budoucna…

▲ o. Lukáš

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

3. září – středa	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
7. září – neděle	23. neděle v mezidobí
8. září – pondělí	Svátek Narození Panny Marie
13. září – sobota	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. září – neděle	Svátek Povýšení svatého kříže
15. září – pondělí	Památka Panny Marie Bolestné
20. září – sobota	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gŏna, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů mučedníků
21. září – neděle	25. neděle v mezidobí
23. září – úterý	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
27. září – sobota	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. září – neděle	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. září – pondělí	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. září – úterý	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

MALÁ KATECHEZE

Pozdravení pokoje

Milí čtenáři, rozloučili jsme se s modlitbou Otče náš a dnes budeme v naší malé katechezi pokračovat *pozdravením pokoje*. To následuje hned po zmíněném Otčenáši, kdy kněz nejprve pronáší krátkou modlitbu za pokoj „Pane Ježíši

Kriste, tys řekl svým apoštolům: Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám…“ Následuje amen jako odpověď všeho lidu. Poté kněz nebo jáhen (je-li přítomen) vyzve věřící, aby se pozdravili *pozdravením pokoje*. Tento pozdrav se má provádět „způsobem v místě obvyklým“. Co je způsob podle místních zvyklostí, má stanovit příslušná biskupská konference. V našich podmínkách je tradičním způsobem především podání ruky a pronesení slov např. „Pokoj s tebou“. Důležité přitom je, že se jedná o akt, který má znamenat vzájemné ujištění se věřících o smíření a lásce a viditelně vyjadřuje jednotu společenství věřících.

Podíváme-li se ještě krátce do historie, zjistíme, že již od dob apoštolů platilo vzájemné pozdravení jako výraz bratrského společenství pokřtěných, tenkrát ve formě políbení (např. Řím 16,16). Při mši se vyskytovalo postupně na několika místech. Řehoř Veliký ho pak umístil před lámání chleba a učinil z něho bezprostřední přípravu na přijímání. Pak opět došlo k několika posunutím pozdravení (políbení) pokoje v rámci struktury mše svaté. Postupně se však forma políbení vytrácela a nakonec se omezila pouze na kněze. Ve středověku se ve 13. století rozvinul ještě jeden zajímavý zvyk, a to použití tzv. pacifikálu. Jednalo se o kříž, který políbil hlavní celebrant, poté jej předal ministrantům a ti ho podávali k políbení dalším věřícím. Zvyk se poměrně dlouho držel při svatebních mších a v klášteřích. Současná podoba pozdravení pokoje, jak ji dobře známe, se v římské liturgii definitivně ustálila s příchodem Misálu z roku 1970.

▲ Lukáš Volný

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Do neděle 14. září se ještě můžete **přihlásit na přípravu ke svátosti biřmování** (přihlášky jsou vzadu v kostele), která se v naší farnosti uskuteční v květnu 2015. Protože to je velká událost v naší farnosti, spolčo mládeže i katecheze dospělých se přizpůsobí této přípravě. Během října se dovíte podrobnější informace.
- Ve středu 3. 9. jste zváni na **první mši svatou pro děti** a poté na táborák na farní zahradu. Od 15.00 h bude možnost pro děti a jejich rodiče přistoupit ke **sv. smíření na začátku školního roku**, pak bude od 17.00 h následovat mše sv.
- **Hodiny náboženství** upřesníme v září. Pravděpodobně se bude vyučovat takto: předškoláci a první stupeň ZŠ ve středu, druhý stupeň ZŠ ve čtvrtek.
- **Svatováclavský hudební festival** se tentokráte uskuteční i v Třebovicích. Ve čtvrtek 18. 9. v 19.30 h zazní v našem kostele Pavel Haas Quartet. Na programu je Smyčcový kvartet č. 10 Es dur op. 51 „Slovanský“ od Antonína Dvořáka a Smyčcový kvartet č. 2 „Listy důvěrné“ od Leoše Janáčka. Vstupné podle sektorů od 150 do 250 Kč.

- Od pátku 19. 9. do neděle 21. 9. jste zváni na již tradiční **Třebovický koláč**. V neděli 21. 9. bude velká mše sv. přímo v parku, a to výjimečně v 10.00 h v rámci tohoto festivalu. Při ní bude doprovázet hudbou a zpěvem schola z Lidečka, která bude mít po skončení mše sv. koncert. Tudíž v kostele bude pouze ranní mše svatá v 7.30 h.
- **Účelové sbírky**: v neděli 14. 9. je sbírka na církevní školy a v neděli 28. 9. je sbírka na rekonstrukci a zateplení fary. Po mši sv. jste zváni na posezení v „Minikavárně na staré faře".
- Od září je opět v provozu farní knihovna.

SVATÝ MĚSÍCE

Kašpar Stanggassinger

Kněz – redemptorista se stal známým svou „tichou službou". I jeho spolubratři vždy znovu zdůrazňovali, že Kašpar Stanggassinger byl vlastně „normálním člověkem", že však na něm bylo zvláštní to, jak vykonával svou službu. Jeho život a působení se vyznačovaly neotřesitelnou silou víry, stále se snažil následovat Krista dokonalým způsobem.

Kašpar Staggassinger se narodil 12. ledna 1871 v Dolním Bavorsku, jako druhý ze šestnácti dětí do rodiny rolníka. Od dětství byl velmi vnímavý k duchovním záležitostem a od začátku školní docházky si přál stát se jednou knězem.

Po maturitě na arcibiskupském gymnáziu ve Freisingu vstoupil v roce 1890 do kněžského semináře. V době prázdnin se v rakouském Dürnbergu seznámil s redemptoristy. Při rozhodování o vstupu do jejich řádu, kterému otec nepřál, mu zpovědník řekl: „Pakliže to Bůh chce, zařídí to tak, aby se jeho vůle uskutečnila". Kašpar vnímal vnitřní hlas: „Jdi k redemptoristům do Gars nad Inn!" Do tohoto kláštera v Bavorsku vstoupil v říjnu 1892 a již 20. 11. obdržel řeholní hábit. V ten den si zapsal předsevzetí: „Mohu, chci a musím se stát svatým."

Řeholní sliby složil 16. října roku 1893 v Dürrnbergu, pokračoval ve studiu teologie a po úspěšném smíření s otcem byl roku 1895 vysvěcen na kněze. Do deníku si napsal: „Všechno co jsem, svůj život, krev, zdraví i hlas, všechny své schopnosti budu věnovat pro spásu duší".

Redemptoristickým knězem se Kašpar stal vlastně proto, že si vášnivě přál pracovat v misiích. Avšak brzy byl zklamán. Představení Kašpara pověřili, aby pracoval jako vychovatel.

Mladý kněz zůstal věrný svému rozhodnutí – jít bez výhrad kamkoli bude představenými poslán. Ti z něj udělali prefekta v malém semináři v Dürrnbergu. Zároveň chodil zpovídat a půso-

bil na gymnáziu jako katecheta a učitel německého, latinského a řeckého jazyka. Vyzařovala z něj nezištná láska k Bohu i ke studentům. Představení se rozhodli učinit ho od září 1899 ředitelem malého semináře v Gars nad Innem. Nastoupil, ale jeho činnost přerušilo prasknutí slepého střeva, po němž dostal prudký zánět pobřišnice a již 26. září 1899, ve věku 28 let skonal, jako obvykle smířen s Boží vůlí.

Proces blahořečení byl zahájen v roce 1935 v Mnichově poté, co nemocniční sestra byla po novéně k redemptoristickému knězi uzdravena ze své těžké žaludeční nemoci. Dožila se 70 let, zemřela v roce 1957.

Kašpar Stanggassinger byl blahořečený 24. 4. 1988 papežem Janem Pavlem II.

▲ podle internetu a knihy *Rok se svatými* zpracovala M.D.

Zrníčka z Bible

Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.

(Iz 58, 9—10)

Kdo ctí otce, dožije se radosti na dětech a v den, kdy se modlí, bude vyslyšen.

(Sír 3, 5)

Čím větší jsi, tím více se pokořuj a najdeš milost před Hospodinem.

(Sír 3, 18)

...Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.

(Sk 10, 34—35)

STŘÍPKY

Setkání s Ježíšem jako s naším mistrem (5. část)

Exercicie v Koclířově, které vedl. P. Elias Vella, exorcista z Malty

Buďte pozorní, když někdo řekne, že Bůh chce, abyste něco udělali. Buďme opatrní, když říkáme „Bůh ke mě mluví“ — může se stát, že děláme chybu. Toto poselství musí být potvrzeno duchovním vůdcem nebo okolnostmi. Jaká je vůle v Káně Galilejské — „Udělejte, co vám řekne.“ Panna Maria nevěděla, jak to Ježíš udělá, nikdy zázrak neviděla, neměla s tím žádnou zkušenost, ale cítila, že chce pomoci, i když jí řekl: to není naše věc. Byla osvícena, věděla, že jim Ježíš chtěl posloužit. Když zavolala služebníky, aby donesli nádoby s vodou, bylo to dobré rozlišení. Nebo Petr, když lovil celou noc a nic nechytil, měl prázdné ruce a asi depresi. A ukáže se mu Ježíš: „Petře, hoď síť na druhou stranu lodi.“ Petr mohl říci: „Ty víš, jak dělat zázraky, já vím, jak chytat

ryby, když hodím síť nalevo, vím, že tam budou.“ Nedokážu si představit, říká P. Vella, že by mu na to Petr nic neřekl. *„Nedělám to proto, že si myslím, že tam jsou ryby, ale proto, že Ty to říkáš.“*

Často se modlíme nad člověkem, často nevíme, jestli se něco děje, ale úlovek může být bohatý. Petr se rozhodl dobře, a protože to udělal, měl velký úlovek, dobře rozlišil. Ježíš, než vybral 12 apoštolů, strávil celou noc v modlitbě. Osvícení přichází skrze modlitbu. Někdy se musím smát, když vidím, jak to lidé mnohdy dělají, když nevědí, co dělat. Otevřou Bibli a čtou tak dlouho, až najdou to slovo, které se jim hodí. Bůh tak může mluvit. Svatý František nechal všeho bohatství, protože četl v Bibli, že má bohatství prodat a peníze rozdat chudým. Sv. Augustin byl skrze Bibli obrácen. Je správné, když trávím čas v modlitbě a pak otevřu Bibli. Ale pokud to dělám jen v modlitbě, tehdy Bůh hovoří. Bůh mluví skrze Bibli, ale ne magickým způsobem. Jen skrze modlitbu a v modlitbě se můžu ptát.

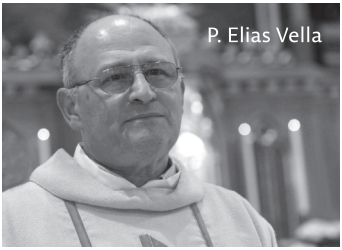
P. Elias Vella

Bůh může mluvit skrze Bibli, ale já nemám právo jej nutit. Může mluvit i skrze osvícení, napomenutí, inspiraci, skrze duchovního vůdce, okolnosti, přítele, který mě napomene. Může to dělat všemi možnými způsoby a já mu nemůžu předpisovat, jak to má dělat. Bible je jen jeden z prostředků a je na něm, který si sám zvolí.

U sv. Pavla a Silase můžeme vidět působení daru rozlišování. (Sk 16,6) — čtení textu: *Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frýgií a krajinou galatskou. Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před nimi jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie, pomoz nám.“ Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.* Evangelizace není špatná. Bůh však má pro evangelizaci určité farnosti svůj vlastní plán. Dostat se z jednoho místa na druhé nebylo pro apoštoly snadné. Čteme, že putovali a že Duch sv. jim zabránil zvěstovat dobrou zprávu. Řekl jim, aby nekázali. Možná, že si řekli: „Bože, to jsi ale mohl říci dříve!“ Když se dostali k hranicím Mysie, chtěli do Bithynie, ale duch Ježíšův jim to nedovolil: „Tady nekažte.“ Kdo tomu může porozumět? Nikdo. Potom měl sv. Pavel vidění, v němž jej Makedonec velmi prosil: „Přeplav se k nám.“ Po tomto Pavlově vidění se plavili do Makedonie. V tomto okamžiku dochází k rozlišení. Pavel a Silas usoudili, že je tam volá Bůh. Kdo ví, jak detailně plánovali celou cestu, ale všechny lidské plány jdou mnohdy mimo. Oni měli plány do doby, než měl sv. Pavel vidění v okamžiku, kdy to už nečekali. Nyní je Bůh posílá do Makedonie.

▲ připravil Radim Prokop

Desatero pokoje Jana XXIII.

1. Jen pro dnešek se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém svého života najednou.
2. Jen pro dnešek budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat, a už vůbec se nebudu snažit někoho korigovat nebo napravovat – jenom sám sebe.
3. Jen pro dnešek budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí. Nejenom na onom, ale také na tomto světě.
4. Jen pro dnešek se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.
5. Jen pro dnešek věnuji deset minut času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.
6. Jen pro dnešek vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.
7. Jen pro dnešek vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezpozoroval.
8. Jen pro dnešek si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.
9. Jen pro dnešek budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opaku.
10. Jen pro dnešek nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné, a věřit v dobrotu.

Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro; kdybych si měl myslet, že ho mám konat po celý život, vzalo by mi to patrně odvahu.

▲ z knihy Johannes Haas: Žít pokojně. Deset rad papeže Jana XXIII. KNA 1990

Odposlechnuté myšlenky

Laureát prestižní Templetonovy ceny filozof a kněz Tomáš Halík na univerzitě v Hradci Králové při přednášce ke studentům 26. 3. 2014:

- „Nejde přitom o to, jak moc budeme mluvit o Bohu. Důležitá je hlavně životní praxe. Proč si někdy s nevěřícími rozumím více než s věřícími? Spousta lidí totiž zůstává jen u povrchu náboženství, víry mají plná ústa, ale nemají ji v srdci.“
- „Přítel na Facebooku, to je znevážení významu slova přítel,“ ...lidé se začínají bát tradiční komunikace z očí do očí a raději se schovávají za obrazovky svých počítačů.
- Místo sloganu: Nevaž se, odvaž se „já naopak říkám: Odvaž se, zavaž se.“

* * *

Kardinál Dominik Duka pro Český rozhlas 26. 7. 2014:

„Naše populace stárne. Za pár desetiletí bude asi výjimkou potkat na ulici pře-

vahu mladých lidí. Myslím, že na tuto situaci se musí připravovat i naše církev. Nemůžeme opomíjet generaci babiček a dědečků a tvrdit, že jen pro mladé je třeba dělat vše."

Slova k zamyšlení

- Neodsuzuj druhého, dokud jsi nestál na jeho místě.
- Dávej, ale nenech se využívat.
- Neměj strach z nepřátel, kteří na tebe útočí, ale z falešných přátel, kteří tě chtějí obejmout.
- Jediní lidé, kteří se na tebe zlobí, že říkáš pravdu, jsou ti, kteří žijí ve lži.

Výstup na Mont Blanc

Jak to začalo?

Minulý rok na svátek sv. Jana 27. prosince se ve farnosti žehnalo víno. Následně jsme byli o. Lukášem pozváni na faru na ochutnávku vína. Při té příležitosti jsme s Pavlem Táborským začali debatovat o horách. No a po pár skleničkách jsme měli více a více odvážných nápadů. Prvotní nápady byly typu Lysá hora, popřípadě Praděd. A když jsme se loučili, bylo rozhodnuto o Mont Blancu.

Tehdy jsme možná ani sami nevěřili, že to oba dva myslíme vážně. Když jsme se v následujících týdnech potkávali, uvědomili jsme si, že tento nápad bereme vážně. Otázka zněla, kdo do toho půjde s námi a čím pojedeme? Jako první nás napadl Aleš Beyer, který je pro každou odvážnou věc. Aleš ani na vteřinu nezaváhal a v podstatě jsme měli dalšího člena. A protože nám do našeho týmu chyběl ještě jeden, oslovili jsme o. Honzu Slavíka ze Staré Vsi. A nakonec jsme byli rádi, že právě on s námi jel, protože každá modlitba během výstupu se všem hodila.

Vyjeli jsme v pondělí 9. června v šest hodin ráno z Ostravy. Nejdříve jsme vyzvedli Honzu z Kopřivnice, kde jsme zjistili, že jsme si každý vzali spoustu věcí, tudíž se nám to do auta nevešlo. Po úvodních peripetiích jsme nakonec vyjeli. Po pár kilometrech však Honza zjistil, že nemá turistické hůlky. Ihned jsme zastavili v nejbližším Tescu. A Honzík si běžel rychle jedny koupit. Po několika kilometrech, když už jsme byli v zahraničí, zjistil, že si koupil dětské hůlky do výšky 120 cm. Zasmáli jsme se mu, nicméně to vzal sportovně a přemýšlel, kde si koupí nové.

V úterý ráno jsme dojeli do vesnice Chamonix, kde si nejdříve Honza koupil nové hůlky, a okolo 12 hodin jsme vyrazili z Chamonix z výšky 1 037 m n.m. směrem vzhůru na Mont Blanc. Sluníčko pořádně hřálo a my jsme nasadili neuvěřitelné tempo. Kolem šesti hodin večera jsme dorazili na konec lanovky Na Nid d´Aigle (2 367 m), kde jsme rozbalili stan a připravili vše k první mši svaté na horách.

Druhý den, ve středu, jsme vyrazili

cestou, která na několika místech byla zajištěna umělými pomůckami – kramle, žebříky, ocelová lana. V poledne jsme dorazili k známé chatě Tete Rousse (3 167 m). Od chaty Tete Rouse jsme pokračovali vzhůru po ledovci a pak vpravo k západnímu skalnímu žebru spadajícímu z hřebene Aig du Gouter. Za ním se přichází ke kritickému místu

výstupu na Mont Blanc, pověstnému kuloáru. Jde o úzký žlab, který je nutné přetraverzovat. Sice to vypadá, že traverz není tak náročný, ale když začnou padat kameny... Ano, právě kvůli padajícím kamenům je tento úsek považován za tolik obtížný. Je zde nataženo fixní lano, ale nedoporučují je používat, neboť při přechodu spíše zdržuje. Nutno říci, že Pavla tyto kameny minuly o pouhé dva metry.

Zanedlouho jsme došli k chatě Gouter (3 817 m), kde jsme pod širým nebem přespali. V této výšce nám některým nebylo nejlépe. Nebyla chuť k jídlu, bolela hlava, zvracelo se. Jen jedinému členu nic nebylo (Honzovi). Spát jsme šli kolem desáté hodiny večerní. Nicméně se nespalo moc dobře, už kolem půl jedné v noci se Aleš zeptal, zda spíme. Odpověděli jsme mu, že ne. Tak navrhl, ať vyrazíme nahoru. Kolem půl druhé v noci jsme byli připraveni stoupat dál. Nastoupili jsme na ledovec, který je poměrně „bezpečný“ malým množstvím ledovcových trhlin. My jsme však byli navázáni na lano. Mačky a cepín byly naprostou samozřejmostí. Od chaty vedla cesta po hřebínku k Domu Gouter (4 304 m).

Některé úseky byly strmější, ale přesto jejich překonání nám nečinilo žádné technické problémy. Srázy však tady byly ale pořádné, proto jsme se museli pořádně jistit. Chodník byl dobře prošlapaný.

Posledních dvě stě metrů jsme dost odpočívali a zhluboka vydýchávali. Na vrchol jsme dorazili ve čtvrtek 12. června v 6.23 a radostně jsme vám některým rozesílali smsky. Vrchol Mont Blancu (4 807 m) je poměrně plochý. Z vrcholu se otevírají fantastické výhledy všemi směry. Myslím, že to lze nejlépe shrnout slovy – jsou vidět celé Alpy. Dolů jsme sestupovali stejnou cestou.

Děkujeme všem za vaši podporu. I my jsme na vás mysleli.

▲ Vašek, Honza, Aleš, Pavel

V území Tajemného K.

Celý školní rok se pro naše starší ministranty završil docela tajemně. Začátkem června kluci obdrželi „pozvánku“ na třídenní pobyt, kde bylo uvedeno pouze pár strohých informací co s sebou vzít a že další informace dostanou na adrese Poteč 30 v příslušný den.

Cesta do Potče proběhla hladce. Velké

ale bylo překvapení, že na adrese, která byla v pozvánce uvedena, nestojí hotel s perličkovou koupelí, jak jsme ve vlaku doufali, ale jen rodinný dům, kde nám byla neznámou slečnou předána zalepená obálka, načež se dveře rodinného domu zavřely. Následovala výměna několika nechápavých pohledů, ale správně jsme pochopili, že obálku je třeba otevřít. Překvapivě byl v ní dopis přímo pro nás. Sen o perličkové koupeli se ihned rozplynul, poněvadž v dopise byly dvě možnosti. Buď se vydat na třídenní strastiplnou, avšak dobrodružnou cestu, kde budeme muset spoléhat jeden na druhého a překonat mnoho překážek, nebo se otočit a odjet domů. Podepsán Tajemný K. Přes pár letmých mrknutí směrem k nádraží bylo kolektivně rozhodnuto, že volíme strastiplné dobrodružství. Cíl byl jasný. Získat klíč k chatě, kde přečkáme nocleh. Přiložená mapka naznačovala, kudy se vydat dál. Cestou jsme plnili úkoly, jejichž výsledkem mělo být jedno číslo. Zvolili jsme však číslo špatné, takže u chaty nám bylo zprávou sděleno, že dovnitř se zatím dostat nemůžeme, a museli jsme plnit další úkoly pro získání klíče. Podvečerní střelba z námi vyrobených luků nám pak přinesla zprávu, že přicházíme na místo střelby pozdě a jsme stále ještě daleko od nalezení klíče k chatě, a proto po něm už přes pokročilou hodinu nemáme pátrat. Dále bylo naznačeno, že okolí může být nebezpečné, proto nám bylo doporučeno postavit si přístřešek pro přečkání noci. Program večera byl tedy jasný – postavili jsme dva přístřešky, jeden na louce, druhý v lese. Při opékání špekáčků přijel otec, proběhlo slovo na večerní rozjímání. Předpověď – pršet nebude — se nevyplnila, tak v noci mnozí z nás, i přes kvalitu postavených přístřešků, mírně zmokli. Střídání hlídek bylo, v tomto nebezpečném území Tajemného K., samozřejmostí.

Ráno jsme se vydali pro vodu k blízkému prameni. Byla zde kaplička se sochou Panny Marie a díky indicie ze včerejška, která na P. Marii odkazovala, jsme k naší velké radosti u kapličky nalezli klíč. Po naplnění kanystrů vodou a po růženci (ano, celém růženci) směřovaly naše kroky zpět k chatě. Další dobrodružství však na sebe nenechalo dlouho čekat. Na stole v chatě ležela zpráva, že Tajemný K. zajal našeho kamaráda, aby si nás prověřil. Pro jeho vysvobození jsme museli nejprve uvařit oběd a donést ho k vysílači nad kopcem, pak morseovkou odvysílat zprávu. Tajemný K. odpověděl také z lesa morseovkou, kde kamaráda najdeme. Byl to Djůk, a jak byl rád za vysvobození. Následoval miniturnaj ve šprtci, ministrantském kvízu a střelbě z luku. Tři vítězové turnajů šli večer od závěrečného ohně za tmy vyzvednout Tajemného K. na předem určené místo a přivedli ho k nám. Tajemný K. se choval opravdu tajemně. Pochválil nás za týmového ducha a povzbudil do ministrantské služby. Pak nás vyzval ke složení ministrantského slibu a předal nám dřevěné pamětní medaile. Jinak byl na slovo skoupý a na Vaškův dotaz, co že znamená K. za slovem Tajemný, odpověděl tajemně: „To už bych nebyl tajemný, kdybych vám to prozradil“. Krátké rozloučení a tajemně zmizel ve tmě...

Poslední den nám náš nový tajemný známý nechal volný program. Domů jsme se vraceli plni přemýšlení, kdo že to ten Tajemný K. vlastně byl. Převládala však spokojenost, že jsme se první den v Potči rozhodli zvolit náročnou cestu, která často přinese nečekanou odměnu...

▲ ve spolupráci s Tajemným K. P a V

Chaloupka 2014 — Košařiska

Touhou po slávě, bohatství, svobodě a volnosti začíná i náš chaloupkovský příběh. Píše se rok 1202 a František, syn bohatého obchodníka s látkami, se po mnoha vyhraných bitvách vydává spolu s 28 přáteli dobýt město Perugia. Boj je krutý a František je zajat a spoután v temném lese. Jeho přátelům se však podaří uniknout. Hned se snaží vymyslet způsob, jak Františka osvobodit. Čekají do setmění a na cestu se vydávají až v hluboké noci jen za svitu měsíce a hvězd. Jakmile se přibližují k temnému lesu, slyší sténajícího Františka, ale také rozhovor jeho strážců, které probudí jakýkoliv hluk. Děti jsou však šikovné. Podaří se jim obelstít stráže a Františka osvobodit. František se však během pobytu v zajetí mění. Začíná se starat o nemocné a trpící. V tom mu pomáhají i jeho přátelé. Společně se učí poskytovat první pomoc tonoucímu, rodící ženě, lidem u autonehody nebo muži, který krvácí z předloktí.

Františkův otec však s jeho chováním nesouhlasí a stále věří, že jeho syn převezme ochod s látkami a stane se jeho nástupcem. František se tedy začíná učit jeho řemeslu, a tak se společně s dětmi učí batikovat tričko. František však práci v obchodě nevidí jako své poslání. Toulá se přírodou a přemýšlí. Zastavuje se u starého rozbořeného kostelíka sv. Damiána. A zde při modlitbě slyší Boží hlas, který říká: „Jdi a oprav můj dům.“ František tato slova chápe jako výzvu k opravě rozbořeného kostelíka. Hned se pouští do práce a spolu s některými dětmi opravuje v lese kostelík. Ostatní děti mezitím staví ve skupinkách krásné domečky pro malomocné. Potřebné peníze na

opravu kostelíka však František získává z prodeje otcových látek. Za tento čin je obžalován z krádeže a poslán před assiského biskupa. Zde František vrací všechny peníze otci a před všemi přihlížejícími lidmi se vzdává veškerých práv, která mu náleží z jeho jména. Jeho jediným otcem se stává jeho Otec na nebesích.

Po této scénce František utíká do lesa, obléká si na sebe obyčejný pytel a plně se odevzdává Bohu. Jeho způsob života se však některým lidem nelíbí a nazývají Františka kacířem. Děti tedy sepisují Františkovu řeholi a vydávají se

na cestu do Říma, protože papež je jediný, kdo může v této situaci pomoci. Papež však dětem řeholi neuznává a posílá je zpět. Dává jim však naději. Z každé skupinky se mají dva členové do Říma vrátit druhého dne přesně v 7 hodin ráno. Zde jim řekne, jak se rozhodl.

Druhý den v časných ranních hodinách odchází 8 dětí k papeži. Ostatní netrpělivě čekají, zda jim papež uzná jejich způsob života. Po několika hodinách se děti vracejí s radostnou zprávou o schválení řehole.

Se svými přáteli navštěvuje František mnoho cizích zemí, ale evangelium chce hlásat také v okolních pohanských vesnicích. Když do jedné z nich přichází, lidé ho nepřijímají a nechtějí jej poslouchat. Krutě Františka vyhánějí. František s dětmi proto odchází do lesa. Protože se blíží noc, stavějí si společně dřevěné přístřešky, kde prožívají celou noc. Děti se také dovídají, že následující den jsou Vánoce roku 1223.

Místo obvyklého budíčku probouzí děti píseň: Ejhle Pán přichází. Pak už děti prožívají s Františkem Vánoce se vším všudy. Dopoledne si zkouší vánoční zvyky. Vyrábějí si svícen nebo zkoušejí lít olovo. Odpoledne pak následuje příprava štědrovečerní večeře, kdy děti mají za úkol uvařit si v kotlíku brambory, připravit si na ohni rybu a upéct si vánoční koláč. Děti, které zrovna nevaří, připravují slavnostní tabuli, anebo zdobí stromeček. Po slavnostní večeři odcházejí všichni ke slavení půlnoční mše svaté a zde Františka napadá vytvořit si betlémskou scénu. Vybírá z dětí Josefa a Marii a klade jim do rukou malého Ježíška. V pozadí jsou dřevěné jesličky a u nich ovečky a skuteční pastýři. Celým lesem zní vánoční zpěvy.

Po skončení mše František zůstává před křížem v kostelíku a celou noc se modlí. Vybízí k modlitbě také děti. Ty se u něj celou noc po malých skupinkách střídají a společně se modlí. Ráno se všichni scházejí u kříže. Zde potkávají Františka, který po noci plné modliteb ukazuje své dlaně a bok, kde se objevily rány Kristova umučení.

František je stále slabší a cítí, že se jeho život blíží ke konci. Odchází tedy na osamělé místo, kde nechce být rušen. Dětem však vzkazuje, ať jej vyhledají, že pro ně má ještě něco připraveno. A tak se děti vydávají na cestu za Františkem. Cestou musí splnit několik úkolů, které jim cestu znepříjemňují. Ani počasí jim nepřeje. Prší a okolím se rozléhá hřmění. Všichni nakonec úkoly plní a dovídají se, kde se František nachází. Nalézají umírajícího Františka. Ten je však plný naděje a radosti a předává dětem poselství. Vysílá děti do celého světa a vybízí je k hlásání Kristova učení. Nakonec jim ukazuje místo, kde jim zanechal malé dárky, které budou dětem vždy připomínat Krista. Děti objevují barevné náramky se symbolem Křesťanů – rybou. Dostávají také Františkovo poselství s jeho modlitbou. Poté je František v průvodu odnesen na místo jeho věčného odpočinku. Všichni zpívají a přinášejí Františkovi květiny. Ještě naposled se s ním každý loučí.

Všechno, co jsme prožili, nakonec svěřujeme Pánu při děkovné mši svaté v kostele sv. Damiána v lese. A tady náš příběh končí. Nebo začíná?

▲ Máří B.

Krátké zamyšlení

Ke vzniku tohoto článku přispěl šéfredaktor MANY pan Vitásek. V jedno letní nedělní odpoledne mi poslal mail s otázkou, jestli bych mohla napsat nějaký zážitek z vyprávění dětí z letošní prázdninové chaloupky. Odepsala jsem, že ne, protože jsem tam nebyla. Pravda je, že moje děti mají po každé chaloupce zážitků víc než dost a žijí z nich dost dlouho. A pak mi to došlo! Aby mohly děti zážitky mít, musí někdo zorganizovat sto různých věcí... Vymyslet program, místo, kam se pojede, zajistit jídlo, dopravu, zdravotníka, kuchařku atd. Kolik úsilí, nervů, času, schůzek to zabere – od naplánování až po realizaci. Šest, sedm, osm měsíců? Pak odevzdáme děti na svinovském nádraží a máme minimálně na deset dní vystaráno – klid, pohoda, odpočinek. A za to všechno patří velké DĚKUJEME!!! Díky všem, že berete na sebe úkol zabavit naše děti aspoň na část prázdnin a nám tak ulehčíte jejich hlídání. Je to velká pomoc, i když to zní tak obyčejně. Myslím, že to můžu napsat jménem všech rodičů, jejichž děti na chaloupky jezdí. Nechci na nikoho zapomenout, a tak nebudu jmenovat. Doufám, že se mládež, o které je řeč, v článku pozná. Ať se vám i do budoucna dílo daří.

▲ J. Š.

Poprvé a naposled

Poprvé a naposled jsem se rozhodl napsat do Many. To, co jsem prožil, zakusil či pocítil na prázdninových středách pro děti, není totiž možné vyjádřit slovy.

Koho by zajímalo, že jsme byli na výstavě, kde každý může stříhat, lepit, drátkovat, přišívat, vycpávat, malovat, získávat nápady, jak využít vyřazené ponožky, knoflíky, nebo se prohrabávat v hadrech, vyrobit si něco, za co by v obchodě nedal ani korunu, a pak bez protestů všechno zase uklidit? Je to podobné, jako když se vám podaří vyfotit ještěrku zední ve Štramberku nebo užovku podplamatou pod Brněnskou přehradou a někdo vám pak řekne, že je to málo ostré a že na internetu jsou mnohem zajímavější zvířata. Chápu. Asi jste to zažili a vůbec se nedivím, že fotky z dovolené, na které jste nebyli, vám připadají většinou nudné a video, které trvá více než minutu, je strašně dlouhé a stačí, když ho vidíte jednou, a i to je mnohdy moc. A když vám řeknu, že děti byly v TV Noe, seznámily se s technickým i personálním vybavení, zkusily si práci s kamerou nebo že se vzorně chovaly na mši, která byla vysílána v přímém přenosu, to už je vrchol. Proč nám o tom píše? Naše děti tam nebyly, tak proč to máme číst? To máme jako závidět? My jsme byli v Řecku a taky se tím nechlubíme. A určitě jsme se tam měli lépe. V časopise Milujte se nebo Effatha jsou mnohem lepší a duchovnější články a působivější svědectví.

Opět chápu a divím se, že jste došli v četbě až sem. Klidně přestaňte číst a přeskočte na poslední stránku, kde je pravděpodobně nějaký recept na buch-

tu od babičky. Aspoň to má praktické využití. Taky dám většinou přednost čerstvě upečenému koláči před zážitky, které se mě moc netýkají. Trošku se za to stydím, ale každý má své priority. Jo, a také většinou nečtu takovéto dlouhé příspěvky v Maně.

Proč o tom všem tedy píšu? Nesmekám před organizátory volnočasových aktivit, chaloupek, vedoucími ministrantů, pořadateli křesťanských setkání mládeže, scholami ani kněžími, kteří je podporují a fandí jim. Ani jim dokonce neděkuji, že se od nich můžu mnohému naučit a mnohé pochopit. Oni to nedělají kvůli tomu, abychom jim děkovali. Jen si uvědomuji, jak je skvělé být a žít, vědět, že v generaci, která přichází po nás, jsou skvělí lidé, kteří dávají přednost vztahům před vlastnictvím, že víra, láska a pravda nejsou jen pojmy, ale jsou obrovské hodnoty, že v přírodě se stále ještě dá koupat, že i žába je nádherný tvor a že díky Bohu zůstává stát na kameni kámen (ale to už jsem se nechal unést tokem myšlenek a zabrousil někam jinam). Že přátelství a darování sebe ostatním je aspoň pro někoho důležitější než hromada nevyžehleného prádla nebo neutřený prach a že zarostlá zahrada, která je rájem brouků a ještěrek, je v něčem lepší než anglický trávník nebo beton. Ale to všechno dávno víme. Už dost. Přehnal jsem to. Zabírám místo, kde mohl být nějaký vtip nebo hádanka.

Jako podpis si dovoluji využít svého nejvyššího postavení, kterého jsem zatím dosáhl, a oslovení, kterého si nejvíce vážím.

▲ děda

Posezení na staré faře

Ta myšlenka zrála už docela dlouho, už dokonce za o. Ladislava Kozubíka, ale bylo tam příliš mnoho ale. Dozrála letos po jednom růžencovém pondělku o Velikonocích. Naše společenství rodin skončilo svou modlitbu a začala diskuse, jak dotáhnout lidi z kostela na faru. A tady v klidu ve společenství strávit hodinku, dvě v příjemné atmosféře. Posedět a povykládat, domluvit schůzku, opravu skříňky, hlídání dětí atd. A tu napadlo Andreu Mikolajkovou, co tak udělat „posezení na faře“. Nakoupíme kafe, mléko, upečeme buchtu a za velmi symbolické ceny budeme vařit kafe a prodávat je. Zisk z této dobročinné akce věnujeme na opravu fary. A jelikož to je akce na faře, nazvali jsme to úplně spontánně POSEZENÍ NA STARÉ FAŘE. No, co s tím, až bude fara opravena, nevím, budeme muset hledat nový název. Naše aktivita začala hned v květnu. S malou dušičkou, jestli někdo přijde, nastoupili jsme v poslední neděli toho měsíce ráno v 9.00 na faře v plné polní. Nastala malá úprava interiéru a minikavárna v 10.30 otevřela. Úspěch se dostavil a zájem ze stran farníků také — až nečekaně velký. Kdo tam chodíte, tak mi dáte za pravdu, že to tam vcelku dobře šlape. Sortiment se pomalu rozrostl a v létě jsme zavedli do nabídky aktuálně dle počasí i ledovou kávu.Vy, kteří jste ještě nestihli přijít — nestyďte se, přijďte. Vyměňte čas nedělní ranní mše svaté za čas velké mše. No a když je

ohlášena sbírka na opravu fary – kavárna určitě otevře. Taky bych chtěla poděkovat našim jediným sponzorům manželům HLAVÁČOVÝM za skvělé buchty. DĚKUJEME MOC! Jsou skvělé buchty i VY. Tak přijďte všichni, třeba v nejbližším termínu 28. září. Budeme se na vás těšit.

▲ za spol. rodin J. Š.

14. září – svátek Povýšení svatého Kříže

U příležitosti tohoto svátku se mi vybavuje vzpomínka na starý památník mé maminky, který má dodnes pečlivě uschován a ve kterém jsem si už jako malá hrozně ráda listovala. Hloubku mnohých textů jsem mohla plně docenit teprve s přibývajícím věkem a životními zkušenostmi. Hned první stránka na mne vždy dýchala zvláštním posvátnem. Je tu nakreslen prostý kříž ovinutý trnovou korunou a pod ním je úhledným písmem psaný text:

„Znamení kříže v srdci vždy měj,
toť symbol lásky největší,
k němu všady se znej!
K němu se utíkej
ve všech svých neštěstích,
u něho najdeš vždy
nejlepší útěchy!“

Tato nadčasová slova mé mamince „v paměť odkázal“ její otec v únoru 1943...

▲ B. V.

Biblická hádanka

Co znamená slovo apokalypsa?

Odpověď na biblickou hádanku z minulého čísla

Posvátný tetragram : JHVH = JAHVE = Jsoucí

Toto své jméno zjevil Bůh Mojžíšovi v hořícím keři. „Já jsem ten, který jsem.“ *(Exodus 3,13)* Židé píší Boží jméno souhláskami, které nikdy nevyslovují nahlas. Nahrazují je slovem Pán, Hospodin, Nejvyšší, Elohim nebo Adonai.

▲ B. V.

VESELÝ ☺

Člověk je zdravý, když ho pokaždé bolí někde jinde.

M. Twain

Lékařská věda udělala už tak závratné pokroky, že prakticky nenajdeme zdravého člověka.

A. Huxley

Skleróza je nejkrásnější choroba. Nebolí a každý den se člověk dozví něco nového.

Aurelius Augustinus

Lékaři jsou šťastní lidé, protože na jejich úspěchy se dívá slunce a jejich omyly zakrývá zem.

latinské přísloví

OKÉNKO PRO DĚTI

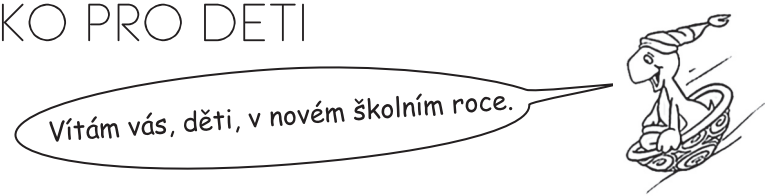

V – jako vítání

AHOJ
ČAU
DOBRÝ VEČER
CHVÁLA KRISTU!

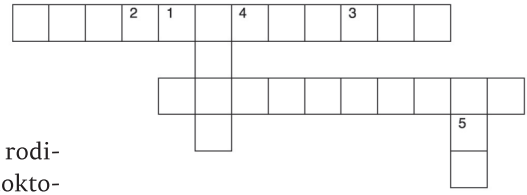

Takto se vítáme s kamarády, s rodinou, s paní učitelkou, s panem doktorem, s duchovním otcem. S některými lidmi se vítáme rádi, s některými méně. Asi podle toho, jak moc je máme rádi.

Doplň správně slova pozdravů. Políčka s čísly správně seřaď a dozvíš se, co všechny pozdravy spojuje.

Ten, kdo nás má rád nejvíce ze všech, je Bůh a my pokaždé, když vejdeme do kostela, se s Ním vítáme znamením kříže a slovy: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. – Amen.“ Z úcty poklekáme před svatostánkem, kde přebývá Pán Ježíš.

Na začátku každé mše svaté nás vítá kněz slovy: „Pán s vámi.“ A my odpovídáme: „I s tebou.“

Matka Tereza vítala všechny, jako by to byl sám Pán Ježíš. Pečovala o děti, které neměly kde bydlet. Učila je a zakládala školy a nemocnice. A když si nevěděla rady, řídila se heslem pěti prstů.

Obrázky si můžeš vybarvit.

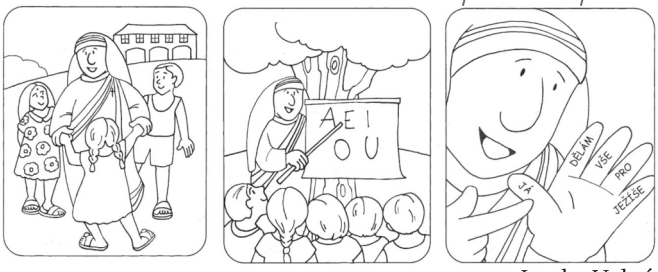

▲ Lenka Volná

KNIŽNÍ OKÉNKO

Nové knihy z farní knihovny

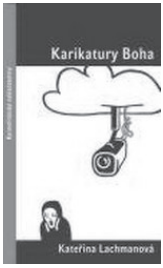

LACHMANOVÁ, Kateřina: Karikatury Boha
Kniha je členěna na dvě velké části.
První z nich je velmi příhodně věnována obecnému úvodu, v němž je popisováno, co je podstatou karikatur Boha a proč bychom se jimi měli vůbec zabývat, dále jak vznikají a jak se šíří s rozličnými „úpravami“ dál, co má na ně vliv a konečně několik rad, odkud čerpat inspiraci pro „opravu“ takových představ, pokud se s nimi setkáme.
V druhé části pak autorka nabízí „aktualizovaný“ přehled nejfrekventovanějších karikatur Boha, s nimiž se můžeme dnes setkat – místo zde mají naprosté „klasiky“. Autorka přitom zvolila záměrně jazyk, který je srozumitelný i pro čtenáře bez hlubší teologické nebo psychologické erudice.

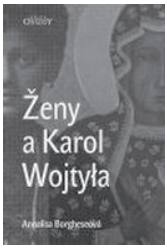

BORGHESEOVÁ, Annalisa: Ženy a Karol Wojtyla
Jaký měl vztah k ženám Karol Wojtyła, pozdější Jan Pavel II.? Které z těchto vztahů byly pro jeho život nejdůležitější? Do jaké míry utvářela setkání se ženami jeho energickou i citlivou osobnost? Co si vlastně o ženách myslel, jak o nich mluvil? Proč se rozhodl napsat – jako první papež v dějinách církve – celou encykliku, věnovanou důstojnosti ženy?

VELLA, Elias: Svatost je pro každého
Kniha přináší nejdůležitější texty Eliase Velly z jeho duchovních cvičení a seminářů.
Na stránkách této knížky mohou čtenáři poznávat Ducha, který vede ke spáse. Autor však upozorňuje i na síly, které působení Ducha svatého naopak omezují, a nabízí i způsob, jak dojít k osvobození: je to Kristus, kdo nám dává klíč k řešení každé těžkosti.

EDWARDSOVÁ, Pauline: Malá cesta uzdravení
Kniha obsahuje nejen řadu svědectví o tom, jak Bůh uzdravuje prostřednictvím modlitby věřících, ale přináší i jednoduchý návod, jak přistoupit k modlitbě za uzdravení vzpomínek. Svědectví zaznamenaná v této knize ukazují mocné Boží působení uprostřed nás.

▲ M. D.

Theophille Delaporte – Katolíci moroví

Po nějaké době, kdy jste si mohli od knih odpočinout, zase otevírám literární okénko. A půjdeme na to pěkně zhurta, ježto nahlédneme do zapomenutého skvostu jménem Katolíci moroví. Komu něco říká Josef Florian a Stará Říše, z jehož úsilí tato útlá knížečka vyšla, pochopí už teď, že nepůjde o ledajakou záležitost. A taky že ne. Osobně bych to dal jako povinnou četbu pro každého katolíka. Delaporte alias známý romanopisec Julien Green se s tím vůbec nemaže a výtečným způsobem odhaluje smýšlení katolíků své doby (20.–30.), které jakoby z oka vypadlo tomu našemu. *„Je-li pravda příliš silná, slabé žaludky ji nesnesou. Svět katolický zvrací svůj katolicismus, z čehož patrno, že jsou katolíci moroví,“* končí své dílko.

Je-li pravda příliš silná... Autor bez milosti buší do všech těch, resp. do všech nás, co proplouváme životem s vlažností sobě vlastní, co nestrneme v úžasu nad velikostí Boží, potažmo Církve a jejích pravd, co všechny tyto skutečnosti bereme jako jeden z mnoha přívažků vyplňujících naše životy, do nás, pro něž je pravda seslaná shůry všedností, běžnou záležitostí, pro niž není třeba se vzrušovat.

„Osoby, jež se vracejí ze mše, mluví a smějí se: myslí, že tam nic zvláštního neviděly. Ani za mák netuší, co se tam hrozného dělo, ani krapet se nepřičinily, aby tam něco uviděly. Řeklo by se, že tam chodí pro ukrácení chvíle, že tam jdou na něco prostého a přirozeného; a přece to, co se tam děje, kdyby se přihodilo jen jedenkrát, stačilo by, aby v extázi uchvátilo srdce zdravé. Vracejí se z Golgoty a mluví o počasí. Kdyby jim řekli, že Jan a Maria sestupujíce s Kalvárie mluvili o věcech nicotných, odpověděli by, že je to nemožno. A přece sami nejednají jinak,“ hřímá. Je vám to taky povědomé? *„Raději mám chování nevěřících, kterým se jeví katolicismus jako cosi pošetilého a nesmyslného, než chování katolíků, jimž se jeví přirozeným. Kacířství není tak ošklivé jako zlhostejnělý katolicismus,“* píše o něco dále.

Nadpřirozenost Boží i zjevené pravdy zabraňuje, aby byl katolicismus, *„v němž je závrať“,* jevem přirozeným a tuto skutečnost Delaporte hájí ze všech sil. Oslava Boha, Církve, Pravdy čiší z každého řádku, proto si nebere servítky ani vůči kněžím, kteří se snaží splynout s tímto světem a netáhnou věřící k nebi, naopak je svými slovy i svým jednáním s tímto světem, jemuž se příčí vše velké a vznešené, svazují. *„Čekám tedy od tohoto kněze, že bude ke mně mluviti nikoli jako člověk, ale lépe než anděl. Žádám od něho, aby mi říkal věci vznešené a nezvyklé, jež mne dojmou a obrátí mne, a on praví tyto věci způsobem tak nízkým a tak sprostým, že mne pobuřují a zatvrzují. Osobnost knězova je zdrojem úžasu. Přesně mluveno, není špatných kněží, jsou špatní lidé, kteří jsou kněžími, kteří jsou špatnější než ostatní právě proto, že jsou kněžími: Kněz jest v nich, vždyť je to sám náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus.“*

Apeluje na to, aby si každý uvědomil svou velikost, velikost danou výkupnou smrtí Ježíšovou. *„Kdybyste byli méně velcí, peklo by vás zabilo, ale jste zřízeni*

na ten způsob, abyste věčně trpěli, abyste se věčně radovali, a není míry, která by vám příslušela. To jest tak pravdivé, že bylo třeba, aby osobnost jedinečná vás vykoupila; utrpení milionů křesťanů spravedlivých nebylo by bývalo mohlo uvésti ani jednu duši do ráje.“

A v citacích bych mohl pokračovat. Ale nebudu. Stačilo. Doufám. A přečtěte si to ostatně sami, stojí to za to.

▲ Libor Rösner

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Na radostné cestě

Nadechnout se *„čisteho ostravskeho“ vzduchu*, vidět všechen ten *nepořádek kolem sebe*, slyšet *plané řeči politiků* a *hněvivé výkřiky spoluobčanů*, mít *po neoprávněné kritice pošramocené ego*, muset *vykonávat nepříjemnou práci*, nemoci si koupit nejnovější model chytrého telefonu, protože *nevydělávám tolik, kolik bych chtěl*, mít *příšerné počasí na dovolené*, setkat se s přáteli *na pohřbu společného přítele*, být rozladěný z toho, že *mé názory ostatní odmítli…*

No řekněte, je tohle nějaký život? Ano, přesně tohle je život! Ale nejen tohle je život! Přece to znamená, že *dýchám, vidím, slyším, cítím, mohu pracovat, něco vlastním, mám čas na dovolenou, mám přátele a dosud žiji, okolo mne jsou lidé, kteří poslouchají…*

A život je také toto: nadechnout se čerstvého horského vzduchu, obdivovat krásu uměleckého díla, zaposlouchat se do tónů nádherné hudby, mít cit pro spravedlnost, pomoci druhým, žít skromně, ale netrpět nouzí, objevovat krásy domoviny i vzdálených koutů země, setkávat se s přáteli na svatbách a křtinách našich dětí a vnuků, mít možnost říci svobodně svůj názor…

I věci nepříjemné, které Tě potkají, člověče, znamenají, že ti pořád ještě zbývá čas. Až se toho našeho smogem nasyceného ostravského vzduchu nebudeš schopen nadechnout, tak věz, že je konec. Až neuvidíš, neuslyšíš a neucítíš dobré ani špatné, tvůj čas na této zemi vypršel. A tak snad stojí za to zamyslet se, že i negativní věci paradoxně mohou být zároveň nositeli dobrých zpráv. Není možné vyzobávat ze života jen hrozinky. K těm je někdy třeba prokousat se těstem okolo. A můžeme přitom žehrat, že je ho příliš mnoho a je tam vlastně zbytečné. Nebo ho můžeme přijmout jako jejich nositele, bez něhož by hrozinky nebyly zdaleka tak vzácné.

Život můžeme prožít jako těžké břemeno s několika málo světlými momenty. Nebo ho můžeme zkusit žít jako velkou, tajemnou a náročnou výpravu za malými i velkými radostmi (ne za laciným optimismem) a především za Radostí největší. „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Flp 4,4)

▲ Lukáš Volný

RECEPTÁŘ

Tvarohová strouhaná buchta

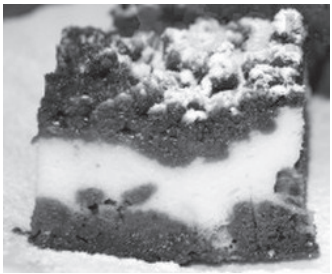

Ingredience:

Těsto

400 g polohrubé mouky
200 g Flory
1 prášek do pečiva
1,5 polévkové lžíce kakaa
1,5 polévkové lžíce práškového cukru
4 polévkové lžíce mléka

Náplň (tvarohová)

1 kg tvarohu
4 vejce
300 g práškového cukru
1 polévková lžíce Maizeny (Solamyl)
1 balíček vanilkového cukru

Postup:

Všechny přísady na těsto smícháme. Těsto necháme 30—60 minut v mražáku (lze udělat i 24 hod. předem).
Vyšleháme zvlášť bílky na sníh. Tvaroh smícháme s cukrem, žloutky, Solamylem a postupně do něj přidáme vyšlehané bílky. Můžeme přidat 1—2 štamprlky rumu. Asi 0,5 deci.
Těsto rozdělíme na dvě poloviny. Na máslem vymazaný a moukou posypaný plech nastrouháme na největších slzičkách na struhadle rovnoměrně polovinu těsta, na ni navrstvíme tvarohovou náplň a potom na náplň nastrouháme druhou polovinu těsta. Pečeme 40—50 minut na 180 °C. Po upečení a vychladnutí pocukrujeme a nakrájíme na kousky.
P.S. Těsto je lepší dělat z 1,5 dávky.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
http://trebovicka.farnost.cz, http://www.facebook.com/trebovicka.farnost
Evidenční číslo: MK ČR E 16325
Kontaktní osoba: Dalibor Vitásek, e-mail: dali.vita@gmail.com
Náklady na výrobu a tisk jsou 10 Kč
Uzávěrka příštího čísla je 15. 9. 2014